

Editorial

Ja es veu la llum al final del túnel, o no

El túnel de la Tapia quedarà enllestit abans de final d'any. El tram del vial de Sant Julià de Lòria que va des de la boca nord del túnel fins a la rotonda d'Aixovall, amb pont voladís inclòs, estarà a punt per ser obert al trànsit la primavera vinent. Abans de l'estiu –segons les previsions del ministre d'Economia i Territori, **Jordi Alcobé**–, el desdoblament serà una realitat des d'Aixovall fins a la plaça Laurèdia. No està malament: després de mesos i mesos d'obres, la finalització de les obres dins del mateix curs escolar –de dues de les quatre fases del projecte, és

clar– ens permet albirar la llum al final del túnel.

L'execució de les fases 3 i 4 del projecte del vial de Sant Julià ha anat avançant. En paral·lel, i malgrat l'aturada a la boca oest per l'accident mortal del novembre de 2009, el ritme de treball al túnel dels Dos Valires permet augurar que les obres acabaran pels volts de l'any vinent.

I vet aquí que la data de la recepció d'aquestes obres per part del Govern – «emblemàtiques», «prioritàries» o «faraòniques», segons qui ho digui, quan ho digui i davant de qui ho digui– s'acosta inexorablement.

El gran dubte és com es farà front al pagament d'aquestes obres. Perquè això del mètode alemany –que ben bé podria ser el mètode del «no et preocupis, que ja ho trobarem»– potser funcionava en altres temps, quan les perspectives de creixement econòmic van anar aparellades d'un endeutament que ara ens sembla clarament desorbitat.

Les fases 3 i 4 del vial de Sant Ju-

EL QUE NO ES POT PERMETRE ANDORRA SÓN DOS ANYS MÉS FENT GRANS INVERSIONS

lià de Lòria, les que finalitzaran l'any que ve, tenen un cost de 37,5 milions d'euros. El túnel dels Dos Valires, d'uns 115 milions d'euros. Per emmarcar aquestes xifres a la realitat del país i fer-nos una idea del que representen, ens podem re-

metre a l'entrevista que el cap de Govern, **Antoni Martí**, va concedir fa pocs dies a EL PERIÒDIC: el presupost de l'any vinent rondarà els 380 milions d'euros.

No és estrany, doncs, que el mateix **Martí** digués que un país amb el nivell d'infraestructures que té Andorra es pot permetre estar «un o dos anys sense grans inversions». És que el que no es pot permetre són un o dos anys més fent grans inversions.

La idea inicial per a les fases 1 i 2 del vial de Sant Julià era que qui les executés assumís també el cost de les fases 3 i 4. I al final ja ho trobarem! Vist amb perspectiva, recorda perillósament el conte de la lletera. Algú no va anar a classe aquell dia. Però el gerro trencat s'ha de pagar i, com s'ha dit tantes altres vegades, Andorra no té ningú que la rescati. Caldrà un gest de responsabilitat per part de tothom, fins i tot d'aquells que ja ho van advertir.

L'opinió del diari s'expressa només als editorials. Els articulistes exposen postures personals.